

SANDER MEIJ

MET ILLUSTRATIES VAN ARNE VAN DER REE

Van Holkema & Warendorf

Voor Micha en Cas

ISBN 978 90 00 35799 4

ISBN 978 90 00 35800 7 (e-book)

NUR 282

© 2018 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Postbus 97, 3990 DB Houten

sandermeij.wordpress.com
www.doodle.nl
www.de-leukste-kinderboeken.nl

Tekst: Sander Meij
Illustraties: Arne van der Ree
Vormgeving: Marieke Oele

REN VOOR JE LEVEN!

Bennie Tak was een wandelende tak die moest rennen voor zijn leven. Hoe het zover was gekomen, kon hij moeilijk zeggen. Veel tijd om na te denken was er niet. Een hongerige roofvogel zat hem op de hielen en het was een kwestie van seconden voordat het beest hem te pakken kreeg.

Dit was precies waar zijn ouders hem voor hadden gewaarschuwd. Hij had regel 1 overtreden: DREIGT ER GEVAAR? BLIJF STOKSTIJF STILSTAAN! Regel 2 tot en met 9 waren trouwens hetzelfde als regel 1. En regel 10 luidde: GA NOOIT IN JE EENTJE NAAR HET OPEN VELD. Maar tot teleurstelling van zijn ouders vergat Bennie deze regels nogal eens. Of nou ja, ‘vergeten’ was misschien niet helemaal het juiste woord. Hij vond stokstijf stil blijven staan gewoon het saaiste wat er was. Bennie wilde juist bewegen. Hij was toch niet voor niets een *wandelende tak*?

Benauwd keek hij om. Achter zich zag hij de schaduw snel groter worden. Hij voelde de luchtstroom die het geklapwiek van de machtige vleugels veroorzaakte. Het hongerige beest stond op het punt om toe te slaan en hem te verslinden. En het was nog Bennies eigen schuld ook! Had hij nou tóch maar naar zijn ouders geluisterd... Hoe vaak hadden die al gezegd: een wandelende tak in het Open Veld, dat is niet meer dan een smakelijk tussendoortje voor Berend Buizerd en zijn soortgenoten...

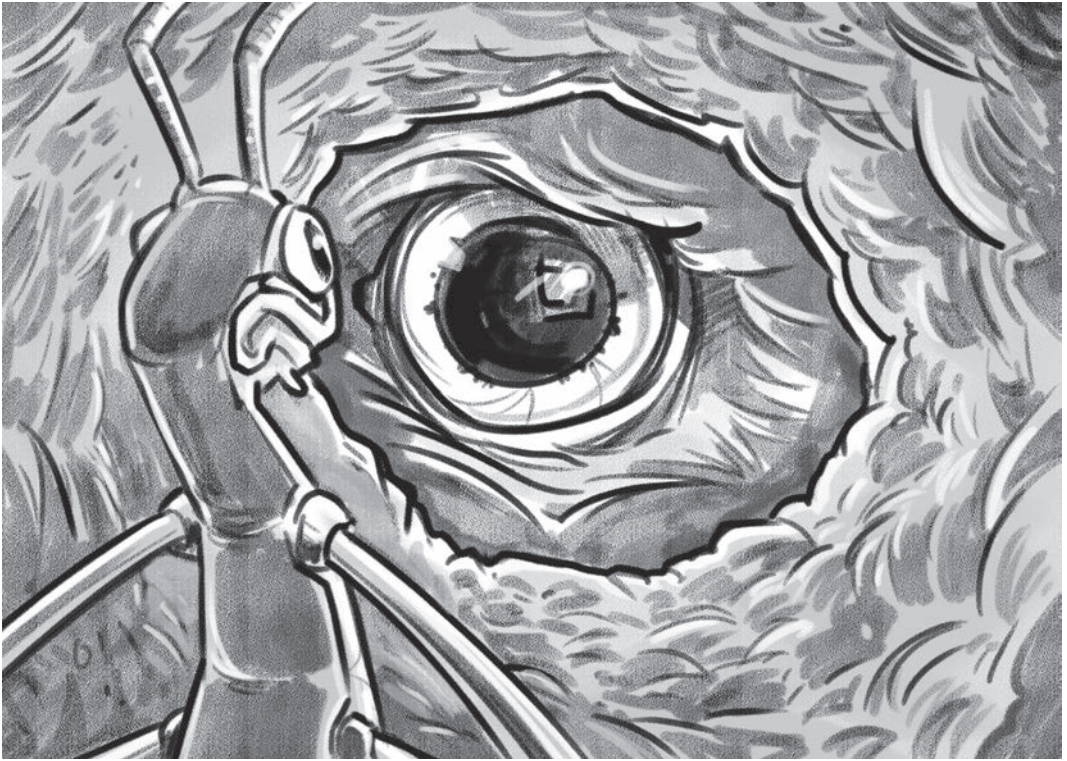
Om zijn aanvaller in de war te brengen begon Bennie te zigzaggen, al was hij er niet zo zeker van of het ook echt hielp. Radeloos keek hij om zich heen. Was er echt nergens een holletje of een andere plek in de buurt waar hij zich op het allerlaatste moment kon verbergen? Het moest! Het kon niet anders! Hij was nog veel te jong om als snack van een roofvogel te eindigen...

Omdat hij aldoor probeerde om zijn aanvaller in het oog te houden, had Bennie niet meteen in de gaten dat hij recht op een zandheuveltje af rende. Hij zag het pas toen hij er bijna tegenop botste. Zijn hart sloeg een slag over. Een zandheuveltje, midden in het Open Veld? Was dit misschien zijn redding? Als een op hol geslagen relmuis klauterde hij het heuveltje op. Ja! Het heuveltje was de ingang van een molshoop! Hoe veel geluk kon een wandelende tak hebben?

De ingang was natuurlijk groot genoeg voor Bennie, maar te klein voor een roofvogel om doorheen te passen. Met zijn laatste krachten perste hij er een sprintje uit. Hij rende harder dan hij ooit had gedaan, zette zich af en met een reuzensprong dook hij naar binnen.

KLAP!

Op een paar millimeter van Bennies achterste pootjes klonk het geluid van een dichtklappende snavel. Net op tijd! Op een grassprietje na was Bennie er geweest. Maar nu was hij veilig! Of nou ja, in elk geval voorlopig...

Hijgend draaide hij zich om. Vanuit zijn ondergrondse schuilplaats keek hij recht in één van de boze ogen van Berend Buizerd, voor wie ieder insect en klein kruipdier doodsbang was. Bennie mocht in zijn pootjes knijpen dat hij had kunnen ontkomen. De roofvogel slaakte een nijldige kreet en vloog toen op. Hopelijk ging hij voorlopig even op zoek naar een ander tussendoortje...

Ook al wist Bennie dat hij nu veilig was, het angstaanjagende gekras van de roofvogel bezorgde hem de bibbers. Hij besloot om nog even te blijven zitten waar hij zat.

Stel je voor dat Berend alleen maar deed alsof hij wegvloog en intussen stiekem op de loer bleef liggen? Dan werd hij gegrepen zodra hij ook maar één voelspriet uit de opening van de molshoop stak.

Nee, hij kon beter even wachten. Zijn ouders vroegen zich toch nooit af

waar hij was, tenzij ze hem weer nodig hadden voor een of ander oer-
vervelend klusje.

Bennie werd wat rustiger en probeerde om zich heen te kijken. Het was
aardedonker en doodstil onder de grond, maar in de verte beneden hem
waren toch een paar vage, witte lichtjes te zien. Vreemd. Zou dit de be-
woner van de molshoop zijn?

‘Wachters! Te wapen! Een indringer!’ gilde ineens iemand.

Alsof hij zijn billen brandde, sprong Bennie weer op. De stem kwam van
ergens diep in het hol.

‘Een indringer!’ klonk het nog een keer. De schelle stem klonk dit keer
dichterbij. ‘Snel, grijp hem! Laat hem niet ontsnappen!’

Toen zag Bennie ze. En zij zagen hem. Zijn hart sloeg opnieuw een slag
over. Vanuit de diepte van de molshoop kwam een groepje reusachtige
mieren op hem af. Ze stampten allemaal in hetzelfde ritme, zoals sol-
daten deden.

Nu pas snapte Bennie waar het witte licht vandaan kwam: van glim-
wormen! De mieren droegen die als een soort fakkels in hun voor-
pootjes met zich mee.

Natuurlijk wist Bennie wel dat mieren soms nogal boos konden doen
als je hen stoorde bij hun werk. Zelf had hij nooit begrepen wat nou zo
leuk was aan de hele dag werken, zonder een keertje pauze. Het enige
wat die mieren de hele dag deden, was voedsel verzamelen. Voedsel dat
ze nog niet eens zelf opaten! Bennie vond het maar raar. Oké, er waren
ook dieren als Berend Buizerd, die andere dieren opaten. Dat was al
helemaal raar. Maar dat soort dieren wist vast niet beter. Of mieren ook
andere dieren aten, wist Bennie niet.

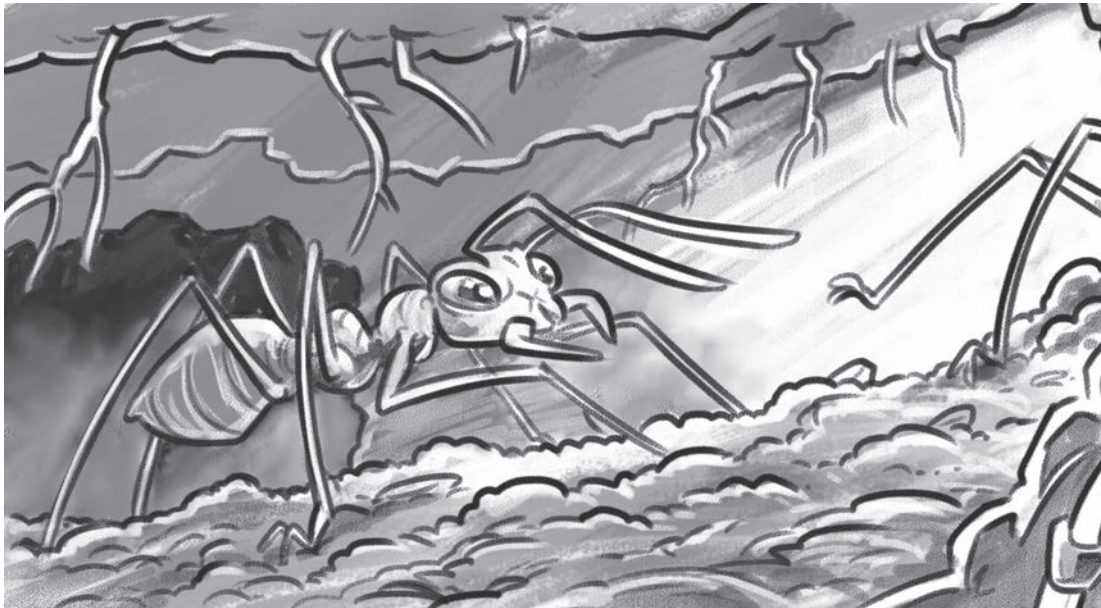
Hij wist wel dat deze soort er heel anders uitzag dan de mieren die hij
kende. Ze waren felrood van kleur, hadden ogen als bosbessen en aan de
voorkant van hun kop hadden ze twee enorme, afschrikwekkende

kaken. Die waren groot genoeg om een kleine wandelende tak als Bennie als een uitgedroogd stokje doormidden te breken... Hij deinsde terug naar de kleine opening die uitkwam op het Open Veld. Hij kon er natuurlijk weer vandoor gaan, maar wat als Berend Buizerd nog in de buurt was? O help, wat moest hij doen? De monsterlijke mieren kwamen steeds dichterbij. Trillend keek hij om zich heen. Ze hadden hem al bijna te pakken!

‘Psst! Hierheen, snel,’ klonk het ineens naast hem. Bennie draaide zich om naar de kant waar het geluid vandaan kwam en probeerde koortsachtig iets te zien. Maar hij zag niets dan pikzwarte duisternis.

‘Ik zie niks!’ siste hij zenuwachtig, terwijl hij een eindje in de richting van de stem opschoof. Hier bereikte het licht van de glimwormen hem niet. Dat was best eng, maar hij hoopte dat de mieren hem ook niet meer konden zien. Dat zou hem wat tijd geven. Bennie luisterde goed.

‘Ik ben hier!’ klonk de stem. ‘Duik snel deze gang in!’

Op goed geluk dook Bennie naar links, in de richting van de stem. Hij ging bijna op zijn snufferd, want hij moest alles op de tast doen.

‘Hallo!’ fluisterde hij paniekerig. ‘Help!’

‘Opgelet!’ klonk de mierenstem schuin onder hem. ‘De indringer ontsnapt! Waar is hij gebleven?’

Opeens gebeurde er iets heel vreemds. Bennie werd vastgegrepen door iets wat leek op een klauw. Hij kon niet precies zien wat het was en wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Die klauw sleurde hem mee, dieper de donkere gang in.

‘Ssst!’ klonk het ineens vlak naast hem. Toen werd hij losgelaten. Bennie bleef doodstil zitten, al kwam dat vooral doordat hij verstijfd was van angst. Hij hield zijn bovenste pootjes voor zijn ogen, alsof hij dacht dat hij zichzelf daarmee kon beschermen. Het bleef stil. Hij kon moeilijk zeggen of het een minuut duurde of twintig seconden. Het leek wel alsof door het donker de tijd was stopgezet.

‘Ik geloof dat ze weg zijn.’

De stem van zijn geheimzinnige redder klonk niet meer gejaagd, maar vriendelijk.

‘W-w-wat waren dat voor enge mieren?’ vroeg Bennie zonder te weten aan wie hij zijn vraag stelde.

‘Dat was een nieuwe mierensoort. Ik ken ze ook pas net. Het zijn bijzonder agressieve types mag ik wel zeggen.’

‘Nou, zeg dat wel,’ zei Bennie, ‘dank u wel dat u mij gered heeft, meneer...?’

‘Mol,’ sprak de onzichtbare stem. ‘Aangenaam. Welkom in mijn rijk. En jij bent...?’

‘Bennie. Bennie Tak. Ik ben een wandelende tak. Ik moest vluchten voor Berend Buizerd en toen tuimelde ik in deze molshoop en toen...’

‘Bennie?’

‘Eh, ja?’

‘Bennie?’

‘Ja, zo heet ik. U kunt het vast niet zien, maar ik ben een wandelende tak. En u bent vast een mol, tenminste, zo heet u...’

‘BENNIE...’

De stem van de mol klonk plotseling anders, alsof hij in een holle boom stond te roepen. Bennie wilde iets terugzeggen, maar gek genoeg lukte het ineens niet meer om op woorden te komen. Zoiets had hij nog nooit meegemaakt. Hij kon niet meer praten!

Angstig probeerde hij weer weg te komen, maar ook dat lukte niet.

Ik moet rennen, dacht hij, ik moet hier weg!

Maar wat hij ook probeerde, het lukte niet. Zijn pootjes kwamen niet in beweging, alsof hij aan de grond zat vastgeplakt.

Toen veranderde de holle stem van de mol ineens in de stem van iemand anders.

‘BENNIE...!’

‘Huh? Wat?’ verdwaasd deed Bennie zijn ogen open. Hij keek recht in de ogen van zijn zusje, Debbie. Spottend keek ze hem aan.

‘Debbie?’

‘Wakker worden, slaapkop!’